

Uroš Zupan

Nataša

*Guises are
what enemies wear. You
and I live
in a prayer.*

Robert Creeley

Nataša

Nikoli nisi prihranjena prepadni steni moje misli.
Tudi če tvojo prisotnost preleti angel pozabe,
tudi če se molitvi podrejena statika razklene,
se razdalja med nama ne poveča.

Kažeš mi svojo podobo iz neprevedljivega mraka,
ki se nabira za mojim čelom. In včasih,
ko po kratkih presledkih vrhovi ljubezni osvobodijo
svoj dež, se umakneš v oddaljen kot sanj

in tam polagaš svoje roke na dvorezno bodalo moje
rane. Ko se premaknem, mi slediš z lahkimi koraki,
prilepljena na mojo senco. Ko iz ogledala skušam razbrati
sled tvojega imena, me srečaš z vsemi spremembami

mojih obrazov, z vsemi razpoloženi moje preteklosti.
 Kar prihaja, hraniš za jasnovidce. In včasih
 v mojo žalost, ki jo naplavlja poletna odjuga,
 posadiš rožo. To imenuješ odlog, še ena priložnost,

znamenje, okus vrat. Jezik tvojega molčanja je univerzalen.
 Zanesljivost tvoje plime in oseke vodi v vse koncentrične
 kroge. Vsak večer se spustim k tebi z nemo prošnjo
 na ustnicah. Vsako jutro pustiš odmeve dihanja v

moji odsotni budnosti. In samo ti poznaš
 konstelacijo zvezd, element in roko, ki bo izdolbla
 črke v kamen, samo ti, ki meriš
 moj najvišji let in moj najnižji padec.

Znamenja

Nad mejami pozabe se gneteva iz pepela.
 S senčne strani Knjige sva prišla. Trgovca z lučjo
 Besede. Zemljevide notranjih prostorov ljubezni

imava vrisane v dlaneh, in temno moč, ki zagori,
 ko jezik utihne, se prelije drugam, da lahko spregovori
 globina. Zdaj spiva tu, med ljudmi, za porušeni obzidji,

utrujena in obnovljena od teles uravnava krvotok sveta
 pod nama. Zlepljen vrč dvojine naju gleda iz
 zraka. Veter miruje nad puščavo požganih glasov,

ne vrača zemeljskih ur, le razteguje trajanje po kupoli
 neba. In midva, brez naju, hodiva po krožnici,
 dvoje znamenj v času, dvoje znamenj za tu in onkraj.

Rast luči

Tudi rastline te dihajo, ko potopiš
roko, obrneš vodo in razporediš svet. Tudi
one vstajajo in padajo, so brez opore, narečje

bega, ki prešteva barve nad svojo glavo.
Kje sva takrat? Po krvi potujejo delfini
in reka ponikalnica zalije napušče kože. Drugačna

postane tehnika letenja, razpuščen blisk, ki zamete
morje, odklenjen dež, ki sčisti s slik temne ure.
Misel je bela kepa, odposlano pismo dvema mandljema.

Ne bova še odšla skozi režo v zraku,
ki sestavlja telo in išče svojo obliko drugje, kajti
čas je zaprt in v medzvezdnih prostorih raste luč.

Nedotakljivost

V jasnini začetka in konca leživa brez teles, brez
misli. Gosta kri naju hrani. Grmenje se oddaljuje
v kosteh kot po križanju. V luči se vrti žareča

krogla. Pascalov ogenj se gladko pretaka po vodnih
poteh. Nihče ne ve ničesar, a je vse znano, morski
tokovi, pot lososov v drstišča. Debela sled zvezde

je odklenila nebo. Pod paviljoni molka so pokopane
pritepene sence. Arhitektura naraščanja briše robove
dogodkom in ljudem. V notranjost plamena ne sežeta

ne zavist ne začudenje, le uničenje in rojstvo.
Najina nedotakljivost odtehta življenja. Zaupanje
je ponovno prišteto k svetu, milina k dihanju spanca.

Mešanje prahu

Nanosi plasti se luščijo kot s fresk. Hierarhija
spomina na prihodnost z natančnostjo smrti izbira
dan in uro začetka. Obrazi ugasnejo, ko se

pomeša prah, odloži kri. Vesolje začne najprej
rasti v telesu, šele kasneje oddaljene zvezde
pošljejo odmeve s svojih temnih strani. V

prelitih prostorih si preplete prste svet. Izgine
meja in spremeni se spol. Vračajo in izbrišejo se
prvi koraki v notranjosti pod senco položene dlani,

selitev iz vode na kopno, oblika kroga in pridiga
ognja, kajti le v neznanem sta naš dom in spokoj,
vozni red za prvi jok in za konec jezika.

Odpiranje delte

Vse se pretoči, včasih zamrzne kot jezik v
mislih, otrpne, se umiri, potem počti, gre,
odstopi prostor. To je edini zakon. Svetloba

postane polna vode in ocean pride nad mesta,
nad ljudi kot prihodnost. Notranji pogled se
sprehaja po obrazih, tudi ko budni spimo, vrnjeni

v nekaj večjega, nemi na prehodu. Če takrat dvoje
oči dospe v resnično ravnovesje, ostane tako za vselej.
Angel sname masko, izgubi svojo oddaljenost. Do

meje je še noč, a nad morjem se že lahko zasluti
luč. Odpre se delta. V ognju vzcveti roža in
nerojeni najde posteljo za svoje prebujenje.

Roža

Prsti govoriijo z mesom. Za besedami kipi tišina.
Preteklost odlaga svoja jajčeca v temo. Usoda
vsakega zaroda je negotova. V očeh nočnih lovcev gori

lakota. Ko dvignem misel v tvojo višino, si
najbližje in se najbolj oddaljš. Postaneš večja,
bel odlitek angela, del mere, ki je ne poznam.

Roža najde v različnih časih svoj letni čas,
stisk vode, ki bo nadaljevala njeno zemljo, vonj
žetve v dokončanem dnevu. Ko se kri približa mirovanju,

zdrsne veter z neba in položi svoje telo med dve reki.
Ribe se srečajo v srebrnih odsevih. Nekdo, ki je
dolgo plaval v zraku, poljubi svet in zaspi.